

Мости

Місто Буча, навіть на прапорі, поділена на дві частини – лісову і лугову. Проте через залізничну колію побудовано переїзди і мости. А все для чого? Бо людям необхідні зв'язки. Між частинами міста, між організаціями, між друзями. Символ мосту, як зв'язку супроводжує нас усюди.

Так і громадські організації є своєрідними місточками між державним апаратом і суспільством. Не менш важливими місточками між людьми. Перед тим як вирішувати суспільні проблеми, мають об'єднатися між собою самі “представники інтересів”. Активність громади ґрунтується на комунікації між її членами.

Громадські організації покликані створити умови для знайомства та комунікації людей зі схожими цінностями, зацікавлених у роботі над спільними проблемами. Покликані допомогти не тільки матеріально, але й надати послуги освіти, розвинути професійні, комунікативні, творчі навички, зібрати ідеї, ресурси. Створити платформу для розвитку та спілкування.

Громадські організації є певним місточком між державою і суспільством. Їх завдання – об'єднати однодумців навколо важливої проблеми, закумулювати ідеї, розробити план діяльності, методи впливу, способи фандрайзингу.

У 2018 році в Україні налічувалось 81 598 громадських організацій різного спрямування: жіночі, дитячі, молодіжні, ветеранські, спілки людей з інвалідністю, екологічні, правозахисні і т.д.

Існує думка, що більшість громадських організацій працюють у великих містах, обласних центрах. Вважається, що там більше можливостей для розвитку, фандрайзингу, організації івентів. Буча – невеличке місто, де також існують громадські організації різні за спрямуванням, масштабом, охопленням,

каналами впливу. Тут зареєстровано 63 громадські організації (не включаючи профспілки). За спрямуванням більшість є дитячими, спортивними, творчими, об'єднання за професійними напрямками.

Існують стереотипи, що громадські організації – це прикриття для відмивання коштів. Вони нічим корисним не займаються, «живуть» тільки на папері. Неможливо щось вирішити власними силами. На що здатне суспільство без держави? Нікому немає діла до соціальних проблем, усі зайняті тільки собою. Благодійність не для сучасності.

Наша мета – зруйнувати стереотипи і показати справжні обличчя громадських організацій Бучі. Вони існують не тільки у реєстрах, але й на ділі змінюють життя людей. Невже є люди, яким мало роботи, сім'ї, яким мало займатись лиш своїми справами, а хочеться робити щось значуще?

Про те, які організації вже побудували “мости” в Бучі і хто їх герої далі в матеріалі.

Відгук

Громадську організацію «Відгук» заснували чотири небайдужі жінки: Світлана, Тамара, Єлизавета і Зінаїда. У їхньому житті присутні люди з інвалідністю – у когось батько, у когось син, друг, а хтось і сам «на групі». Самореалізація цих людей була недостатньою, а безнадійно втратити їх бажання до життя не можна було.

Керівник ГО Світлана Стадніченко розповідає про шлях організації від мрії до реальності: «Я сама вчитель і звикла до постійного руху, спілкування. Коли я отримала групу інвалідності по зору, то зрозуміла, що не маю права відповідати за життя дітей. Після звільнення наступні п'ять років «сидіння вдома» були для мене кошмаром. Потім я намагалася працювати на ринку, в охоронному комплексі, але це

не давало можливості для реалізації моїх здібностей, не приносило морального задоволення. Чотири стіни душили мене, не давали свободи, не вистачало спілкування.

Тоді з'явилася думка, чому у нас немає такого місця для людей з інвалідністю, де можна просто посидіти, поговорити з однодумцями? Я запиталась про це у начальника Управління праці і соцзахисту пані Ганни і вона запропонувала створити таку організацію. Було дуже страшно починати це все. Але сім'я та дівчата мене підтримали. Тепер я потрібна людям, маю досягнення. Виходить, що допомагаючи іншим – допомагаю собі».

Членом організації або бенефіціаром може стати будь-яка особа з інвалідністю незалежно від статі, віку, причини інвалідності, або члени її родини. Основу складають бучанці, а відтоді як створили об'єднану територіальну громаду до «Відгуку» вже звернулися люди з Ворзеля, Мироцького, Гаврилівки.

Є люди, які просто бажають щось отримати від організації, а є й активні бенефіціари, що працюють над розвитком ГОІ, втілюють ідеї, змінюють світ – таким завжди раді і приймають в команду. Звичайно, потрібні і вузькопрофільні спеціалісти – психологи, реабілітологи і т. д. Буває, приходять волонтери, або студенти під час практики допомагають у роботі. Щоб запросити фахівця на постійну роботу організація, нажаль, не вистачає фінансів, а волонтери непостійні. Активно допомагають у цьому плані студенти-волонтери з Українського гуманітарного інституту, члени сімей бенефіціарів і міська влада.

Щодо фінансової підтримки ситуація у громадських організаціях нестабільна. Фінансова підтримка з місцевого бюджету потужна, але прямо залежить від можливостей міської ради та кількості організацій, які потребують цієї допомоги. Доводиться постійно шукати спонсорів щоб покрити витрати на діяльність і забезпечення проектів, залучати бізнес, писати листи-звернення. І допомога приходить. Наприклад, на День людей з інвалідністю організація «Відгук» влаштувала свято для дітей,

крім часткового фінансування з місцевого бюджету, допомогли фінансово приватні підприємці «Тетяна 71», «Сантален» і «ЮТЕМ-Інжиніринг». Втілення в життя великих проектів можливе завдяки грантам від міжнародних організацій Centre for Strategic Research and Development of Georgia, Arbeiter-Samariter-Bund Deutschland, Ukrainian Center for Independent Political Research.

Діяльність організації широка: змагання з шахів та шашок, тенісу, плавання, масаж на дому, перевезення на ринок чи у магазин, екскурсії, відпочинок біля озера, різні форми реабілітації.

Основними проектами «Відгуку» є «Школа самостійності» – створення соціуму для дітей та молоді з важкими формами ураження, що не мають його у повсякденному житті. Заняття з реабілітологом, рукоділля, спілкування за чашечкою чаю і просто дружні стосунки вихованців. Проект «Школа самостійності» активно підтримується відділом освіти і волонтерами з Українського гуманітарного інституту.

Фестиваль «Таланти без меж» об'єднує творчих людей з обмеженими можливостями. Тепер це захід обласного масштабу, бо охочих взяти участь стає з кожним роком дедалі більше.

Розвиток і залучення до спорту людей з інвалідністю. Організація співпрацює з Київським регіональним центром «Інваспорт». Влаштовують спортивні турніри, змагання з плавання, настільного тенісу, бігу.

Мета діяльності ГО «Відгук» – це не просто роздавати допомогу, звичайно, кожен радий порадувати своїх бенефіціарів, але головне – це витягти їх з дому, щоб вони не думали, що «інвалідність» це вирок і лишається дивитись на світ крізь своє вікно. Ні! Треба жити повноцінно, знаходити себе, досягати мети, спілкуватися. Пристосуватись, адаптуватися до життя і бути щасливим можна навіть маючи статус людини з інвалідністю. Інколи дивуєшся, як деякі люди зі страшними

захворюваннями не втрачають оптимізму. З ними цікаво спілкуватися, у них стільки друзів, стільки планів. Буває, що здорові почувають себе гірше. Хочеться донести суспільству – не потрібно опускати рук і чекати поки хтось щось подасть. Щасливим можна бути за будь-яких умов.

Світлана Стадніченко, керівник «Відгуку» розповідає про важливість організації для суспільства: «Як лакмусовий папірець результату нашої роботи – кількість людей, що звернулися до організації. А їх з кожним роком все більше і більше. Ми хочемо звернути увагу суспільства на проблеми і потреби людей з інвалідністю. Якщо цих людей не видно – то не видно і самої проблеми інвалідності. Наче все нормально, всі здорові, наче все так як має бути. Але коли постають виклики і потреби, суспільство реагує. Вчимо сприймати та інтегрувати різних людей. Показуємо цей світ не ідеальним, проте сповненим надії і любові».

Привіт, мене звать Ірочка Нечитайленко і я волонтерка.

Я допомагаю громадській організації «Відгук» у проекті Школа самостійності». Я відчуваю що це моє. Немає ніякого дискомфорту у роботі з дітьми з інвалідністю. Знаю, що багато людей хвилюються, якщо вони щось не те скажуть, задінують, образять людину. Можливо, декілька перших зустрічей я відчувала щось схоже, але потім швидко минулося. У Школі самостійності є дітки з різними особливостями. Один хлопчик не може говорити, але постійно посміхається і ти не можеш не посміхнутися йому у відповідь.

Про діагнози ми навіть не говоримо, хочемо цього не помічати. Хто на що хворіє за п'ять років я так і не знаю. Це не так важливо для дружнього спілкування. З кожною дитиною у нас свої

теми для розмов, у кожного можна знайти чому повчитися. За п'ять років знайшла багато друзів, у багатьох побувала в гостях. Ми зі студентами-волонтерами з Українського гуманітарного інституту дружимо з дітками. Відвідуємо їх просто так і обов'язково на свята, співаємо разом пісні, допомагаємо із домашнім завданням, ділимося хоббі.

Але є у мене особлива подруга Оля Тимошенко. Вона моя рідна душа. Так вийшло що ми одного віку, обидві пишемо вірші, правда у мене близько двадцяти, а у Олічки більше трьохсот. Вона дуже відкрита, щира, дивовижно вміє підтримати розмову, скоріше навіть Оля стала ініціатором нашої дружби. Чесно, я навіть не пам'ятаю як усе почалося, якось саме собою вийшло. З нею легко спілкуватися. Єдиний бар'єр – це те що не завжди можна зрозуміти усі слова.

Ми проводимо час як звичайні дівчата-подружки – часто ходимо одна до одної в гості, гуляємо у парку, виїжджаємо до Києва, ходимо у театр, на виставки. Я часто дивуюсь Оліній активності. Здається, має бути усе навпаки, але вона сповнена прагнення відчувати як можна більше фарб життя і активно залучає до цього оточуючих. Бажає повсюди їздити, відкривати щось нове, розвиватись. У багатьох людей є стереотип, що якщо людина має певні фізичні обмеження, то вона не вміє читати, писати, виконувати елементарні завдання і т.п. Зовсім ні! Оля прекрасно працює на комп'ютері, навчилася набирати текст на планшеті пальцями ніг, майстерно робить презентації. От нещодавно Олічка отримала ступінь магістра в області архівної справи і не збирається на цьому зупинятися. Вона ніколи не стоїть на місці. Я захоплююся нею!

Я є волонтером у Школі самостійності вже п'ять років. Робота з дітками з особливими потребами надихає мене і заряджає енергією. Часто ми не цінуємо те, що маємо. Нам так не вистачає того бажання насолоджуватися життям, яке притаманне людям з інвалідністю. Волонтерство змушує людину замислитись і цінувати своє життя.

Коли ми спілкуємось з людьми з обмеженими можливостями, то розвіюються певні стереотипи і відкривається що вони теж цікаві особистості. Якщо у людини є фізичні вади – це не означає що вона «не така». Було б добре залучати більше людей до волонтерського руху. Сприятим спілкуванню дітей з фізичними вадами і без. Я на практиці бачу, що в загальноосвітній школі, де збираються дітки з інвалідністю, часто до кабінету зазирають інші випадкові учні. Напевно, завдяки тому, що діти часто бачать людей з особливими потребами, можливо, інколи спілкуються, учні спокійніше реагують, не дивуються, не бояться, ведуть себе по-доброму. Я вважаю. Що суспільство має максимально інтегрувати людей з інвалідністю, ні в якому разі не відділяти їх, а заохочувати до співпраці.

«Інваліди війни та Збройних сил України». «Ветерани Афганістану»

Про свої громадські організації розповідають військовослужбовці, партнери, і просто хороші друзі Олександр Щербак ГО «Інваліди війни та Збройних сил України» і Микола Райчун ГО «Ветерани Афганістану». Громадські організації діють в одному напрямку, розуміють проблеми аудиторії і тісно співпрацюють.

У 2007р., коли Буча стала містом назріла необхідність відокремлюватися від Ірпеня і установлювати самостійні громадські організації. Членами цих організацій можуть стати військовослужбовці, ветерани, учасники бойових дій, що проходили службу в гарячих точках. Після утворення об'єднаної територіальної громади, до ГО вже приєднуються люди з інших населених пунктів навколо Бучі. Також подають заяви на членство хлопці з АТО.

«Основними напрямками нашої роботи ми вбачаємо підтримку військовослужбовців, допомогу у вирішенні їх проблем та

патріотичне виховання сучасної молоді. Для цього складаємо спеціальний план заходів. Щороку проводимо «Уроки мужності» для старшокласників. Розказуємо про службу в армії, про минуле життя в Афганістані. У Блиставиці і Луб'янці діти з учителями зробили спеціальну пізнавальну програму про війну в Афганістані, а ми потім доповнили більш практичною інформацією.

Школярі задоволені, їм було цікаво дізнатися те, про що не прочитаєш в Інтернеті. Хто крім нас розкаже про минулі події молодому поколінню. У шкільних підручниках про це написано мало. Розказуємо про події минулих літ, бо вони вже забуваються, але пам'ять про таке варто берегти. Це ж наша історія, наше минуле. Події війни торкнулися кожної сім'ї, а з пам'яті сімей складається пам'ять народу. Варто пам'ятати, щоб не повторювати колишніх помилок.

Також плануємо провести шкільний турнір з волейболу, присвячений річниці виведення військ з Афганістану. Ще в рамках патріотичного виховання влаштовуємо екскурсії до місць бойової слави, в музеї, до пам'яток радянсько-німецької війни.

Ще одним проектом є тренування з тактичної медицини. Вчимо дітей як правильно надати першу медичну допомогу, не просто вколоти ліки, а зупинити кровотечу, вправити суглоб, накласти шину. Збираємо-розбираємо автомати (у цій складній справі дівчатка навіть краще поряються за хлопців). Передаємо цінні знання від спеціалістів, що пройшли війну, працювали у госпіталях, ставали спеціалістами у екстремальних умовах. Більшість таких заходів ми підлаштовуємо під державні свята: 24 серпня, 14 жовтня, 6 грудня, 9 травня, 15 лютого.

Міська влада нам активно допомагає у роботі. Місто допомагає нам, а ми місту. Коли у 2014 році після подій на Майдані не працювала поліція, громадські організації зібралися і самотужки охороняли місто. В Управлінні праці та соцзахисту був штаб і вузол зв'язку, а наші хлопці щоночі збирали невеличкі команди і на своїх машинах патрулювали місто,

підтримували порядок. За той час не сталося жодного угону авто.

Окрім освітніх проектів, ми допомагаємо членам наших організацій: кому грошима на операцію, кому на лікування у госпіталь, кому психологічною підтримкою. За фінансової підтримки ми облаштували палату для лікування наших військовослужбовців у госпіталі «Лісова поляна». Надаємо путівки на оздоровлення.

Звичайно, щось ми оплачуємо з фонду членських внесків, щось допомагає міська влада, але фінансові витрати покрити нам не вдається. Ми пишемо листи з проханням про допомогу місцевим організаціям, фірмам. Надходить допомога від приватних підприємців, але найбільше нас підтримує фірма-патріот «Меліоратор» і її керівник Василь Яцюк. Він відверто із щирим серцем допомагає, ніколи не відмовить, навіть, якщо у фірми складні часи. Надає фінансові ресурси, техніку, транспорт, будівельні матеріали, і дружньою порадою допоможе.

Зараз основний вектор нашої співпраці спрямований на будівництво житла для наших ветеранів. Після 2007р. з'явився генеральний план м.Бучі, де були оформлені усі земельні ділянки. Коли почали повертатися військові з АТО, їм видавали землю, також виділили частину і для воїнів-інтернаціоналістів. Владою та ініціативною групою від ГО було вирішено виділити по 7 соток землі. Люди майже 30 років чекали допомоги від держави і нарешті отримали. Ділянку землі віддали під забудову багатоквартирного будинку. Домовились із фірмою-забудовником «Меліоратор» обміняти вартість землі із пільгами на готові квартири по 42 кв.м. Допомога надійшла 21 ветерану, але троє з них члени сімей загиблих інвалідів війни.

Ми вважаємо, що громадська організація має бути не лише на паперах, як зараз більшість і робить, а показувати себе у добрих справах. Здійснення проектів, надання допомоги, виконання поставлених завдань, праця з реальними людьми – ось що визначає правильний рух до розвитку».

Вітаю, моє ім'я Василь Яцюк і я допомагаю громадським організаціям.

Я обіймаю посаду Голови наглядової ради ПРАТ «Меліоратор» – це містобудівна організація, що розвинула Бучу з селища до міста. Ще з 1937р. підприємство було машинотракторною станцією для обслуговування колгоспів, потім лугомеліоративною станцією, потім входило до складу тресту Київоблбуд. Ми займалися меліорацією, але після здобуття Незалежності то стало незатребуваним, почали будувати житло, спочатку для своїх працівників, а потім і місто розвивати. Починали з Бучанського парку, стадіону «Ювілейний», нещодавно закінчили ЖК «Почаївський», зараз завершуємо «Паркову оселю» і «Сонячну оселю».

«Сонячну оселю» зводимо на землі, що виділили для воїнів-інтернаціоналістів. ГО «Ветерани Афганістану» звернулася до

нас і запропонувала забудову. Міська рада одна з перших в області почала виділяти землю воїнам-інтернаціоналістам, а вони, отримавши, не знали що робити із пустою ділянкою. Зверталися до організацій з пропозицією до забудови, а їх землю оцінювали нечесно, по 500 доларів за сотку. Ми у них викупаємо землю по 5000 доларів за сотку, але віддаємо не грошима, а квартирами. Двокімнатними комфортними квартирами з опаленням, каналізацією, електро та газовими лічильниками, газовими котлами і т. д. Будуємо третій рік. Цього літа вже здамо першу чергу. 129 воїнів АТО та інтернаціоналістів отримують квартири у першій черзі. Ми розуміємо відповідальність і я впевнений, що з цим завданням впораємось. Потрібно вийти з честю перед воїнами Афганістану та військовослужбовцями з АТО.

Наша фірма співпрацює з багатьма громадськими організаціями: «Відгук», «Ветерани Афганістану», «Бучанська варта», «Ветерани АТО». Також звернулися до нас спортсмени з проханням про допомогу. Тепер в Бучі є футбольна команда «Меліоратор». Підтримуємо молоді таланти. Юнакам потрібно навчатися, розвивати фізичну форму. Це ж виховання, спортивна закалка.

«Меліоратор» здійснював допомогу людям під час Майдану, з початком війни надаємо волонтерську допомогу, ремонтуємо техніку, закупаємо пальне, запасні частини для батальйону «Київська Русь», продукти, бронежилети, каски, прибори нічного стеження. Техніку з АТО та ближчої частини Нацгвардії ремонтуємо у нас на базі. Віддали свій УАЗік, він рятував солдат у Дебальцево. Також дали машину для військової розвідки. Загалом за 5 років воєнного конфлікту на Сході, наше підприємство виділило більше 4 мільйонів на допомогу Збройним силам та добровольчим батальйонам.

За гроші ми не турбуємося. Розуміємо, якщо ми не захистимо Україну – наше підприємство ніколи не буде потрібним. Інколи нас називають «фірма-патріот», я би пояснив це тим, що ми намагаємось перш за все служити громаді, де ми живемо, більше віддавати своїй країні. Формуємо колектив однодумців,

усвідомлюємо відповідальність перед іншими.

Місцева влада краще за нас розбудовує місто, дає напрямки роботи у тому числі і з громадськими організаціями. Для воїнів АТО місто першим відгукнулося по виділенню землі і закупці озброєння. Це нам слугувало взірцем. Бізнес має йти в ногу з владою міста і країни. Народ пішов захищати Україну, але ми ж також є народ. Я знаю, що деякі підприємства відмовляли волонтерам у допомозі. Ми своїм прикладом намагаємось показувати змінити цю ситуацію.

Чому особисто я і фірма «Меліоратор» допомагаємо громадським організаціям? Ні в якому разі не хочу вихвалитися, просто варто подати хороший приклад. Я по натурі людина щедра. Я не можу копити для себе, коли люди навколо потребують. Сьогодні допоможеш ти – у скрутний момент допоможуть тобі. Чи варто відвертатися від прохання про допомогу? Ми живемо і розвиваємося в суспільстві. Якщо не допомогти потребуючій ланці, її скоро не стане. А як існувати в суспільстві, яке руйнується? Для кого потім працювати? Якщо ми не зробимо щось для країни, її скоро не стане.

Здрастуйте, я Марія Микитюк і два роки тому ми разом з чоловіком заснували громадську екологічну організацію «Центр допомоги диким тваринам і птахам «Крила птаха».

Усе, що пов'язане з орнітологією для мене близьке. Це була моя дитяча мрія. Я хотіла стати орнітологом, навіть намагалася вступати до Київського інституту зоології, проте батьки мене не підтримали. Вони вважали орнітологію не трендовою, не хайповою на той час спеціальністю, вона б мене не забезпечувала. Тож я отримала філологічну та юридичну освіту, зараз працюю криміналістом, я є науковцем в сфері досудового

аналізу доказів. Тепер, маючи змогу повністю фінансово забезпечувати утримання такого проекту, ми створили центр реабілітації.

Крила птаха

Наші пацієнти – це дикі тварини і птахи – сови, яструби, водоплаваючі, лебеді, лелеки, канюки, також міські птахи. Їжаки, білки, лиси, єнотовидні собаки – до нас поступають різні види. Ми співпрацюємо із заповідниками, якщо це велика тварина як лось чи косуля – у нас немає змоги його прийняти, тоді передаємо до дружніх екологічних установ. Починали проект для Київської області, а зараз приймаємо птахів і тварин з усієї України. Також консультиємо інші країни у яких немає таких центрів, бо вже маємо певний досвід протезування, лікування тяжких вірусних захворювань.

Почали займатися цією справою через те, що більшість ветклінік регіону відмовляються лікувати диких тварин і птахів. Декілька років займалися лише лікуванням і реабілітацією тварин у приватних умовах. Потім, коли почали співпрацювати з заповідниками, зрозуміли необхідність виходу на вищий рівень організації. Такий рівень у громадському суспільстві дає лиш створення громадської організації.

Основна мета центру – реабілітація тварин різними способами: лікування, вигодовування пташенят, розліт. Тобто будь-яким шляхом реабілітувати травмованого птаха і випустити його на волю, щоб він мав змогу продовжити популяцію.

Зараз ми фінансуємо ветлікаря, що допомагає птахам на базі нашого центру. Якщо трапляються тяжкі випадки, то співпрацюємо з кращими спеціалістами Києва, що можуть зібрати птаха «по шматочках», а ми вже далі реабілітуємо і відпускаємо на волю.

З волонтерською допомогою у центрі неоднозначна ситуація. Доглядаємо за тваринами переважно я, чоловік і діти. Чистка вольєрів, годування, облаштування території – більшість робимо самі. Небайдужі люди, що привозять нам птахів, допомагають

більш матеріально – забезпечити транспорт, корм, розліт. У нас є принципова позиція – просити не кошти, а волонтерську допомогу. Полагодити дах, прибрати у вольєрах, забезпечити інвентарем, привезти корм, транспортувати пораненого птаха здаля. Проте, часто коли пишу прохання про допомогу, люди приходять як на екскурсію. Замість того щоб допомогти у прибиранні, приходять зробити селфі, або погратися. Тому фізично намагаємося впоратися самі, але від допомоги не відмовляємося.

На даний час у нас перебувають птахи і білка, сови, сичі, сипуха – біла сова. Окремо є вольєр для міських тварин – голуби, сороки, ворони. Окремо вольєр для дрібних птахів – дятли, горобці. Роки практики показали, що необхідно побудувати голуб'ятню, більчатню і ежаріум. Друзі, що постійно проживають на території через проблеми зі здоров'ям – лелека Петя і качка Утя. У нашому домі живуть стрижі і ластівки, черепахи, гекони, тарантул. Посеред ділянки є дерево з годівничками, куди цілий рік злітаються птахи з усієї округи.

Наразі на території центру розміщено п'ять вольєрів, але це не для постійного перебування тварин. «Крила птаха» – не притулок, ми тільки забираємо птаха на лікування, реабілітацію, а потім відпускаємо. Якщо є якісь серйозні травми – втрата крила, лапки, то птах лишається із нами. Вони мають якийсь природній механізм самознищення – якщо у птахи немає крила чи ока, то вона довго не буде жити навіть в ідеальних умовах, не має змоги бути вільною.

Про ГО часто знімають сюжети, люди дізнаються про нас через ЗМІ, основна інформаційна платформа – Фейсбук – викладаємо туди відео лікування, випуску на волю, прохання про допомогу. Тож люди, коли знаходять поранену тварину одразу звертаються до нас. Бувають прохання про допомогу з різних куточків України. Також співпрацюємо з Ірпінським центром захисту тварин, звідти та й з навколишніх клінік до нас відправляють диких тварин.

Часто люди купують собі екзотичних рідкісних тварин для міні-зоопарку, або як живу іграшку і потім їм набридає. А приручена птаха вже не може самостійно знайти собі їжу і вижити. Нам телефонують такі люди що нагналися, ми птаху реабілітуємо, вчимо полювати і випускаємо. Буває, що рятуємо тварин від браконьєрів.

Центр реабілітації приймає лише ту кількість тварин і птахів, яку можемо за власний кошт прогодувати і вилікувати. Буває, ми відмовляємо не тому що немає місця, а тому що не вистачає корму. Коли люди пропонують – прийміть у нас птаха, а ми забезпечимо йому харчування – це найкращий варіант. Наприклад, комахоїдній птасі на тиждень потрібно 500 грн щоб закупити комах. Часто люди привозять птаху разом з кормом, або скидають гроші на карту. Є благодійники що закривають суттєві питання харчування птахів, за що ми дуже вдячні.

Нажаль, існує багато нечесних організацій – їм віддають птаха, організація збирає гроші на його утримання, а потім продає. Для мене є пріоритетом щоб люди, ті які привезли тварину, побачили що ми його вилікували а потім разом із ними відпустили на волю. Люди розуміють, що ми не продаємо птахів, а відпускаємо, все контролюється, часто журналісти приїздять на зйомки розльоту. Громада бачить результат і розуміє для чого потрібна клініка, потім активно допомагає фінансами чи матеріалами.

Ми не можемо відпускати реабілітованих тварин деінде. Для цього потрібний дозвіл екологічної інспекції району. Важливо правильно обрати місце та пору року, адже від цього залежить процес розмноження і, відповідно, екологічна ситуація в місцевості.

Окрім лікування та реабілітації, наш центр здійснює ряд проектів. Ще рано говорити про результати, бо має пройти 3-5 років щоб робити хоч якісь висновки.

Створення штучних гнізд для хижих птахів. Проект спрямований

на підвищення популяції птахів, що нездатні будувати власні гнізда через специфічну форму дзьоба. Наприклад, сови на період кладки займають покинуті гнізда сойок, сорок, ворон. Ці птахи живуть і будують гнізда переважно у містах, тож сови вимушені на період гніздування рушати до міст. Тут багато небезпек – люди, коти, собаки. Популяція стає під загрозою. По периметру Київської області ми з дозволу лісників розвішуємо штучні гнізда. Минулого року розвішали 9 гнізд, зайнято було лише 2. Цього року плануємо розвісити 11 гнізд. Щоб вивести якусь статистику результатів цього проекту потрібно 5 років.

У школах проводимо «Уроки доброти» – розповідаємо учням про екокультуру, як відноситися до тварин, як не нашкодити і підтримати.

Навесні саджаємо разом зі школярами першоцвіти, розказуємо про важливість рослин для природи та необхідність їх охороняти.

Проводимо екскурсії в нашому центрі, заходи до Дня еколога, Дня ветеринара. Вчимо сортувати сміття. Показуємо процедуру кільцювання, щоб можна було стежити за міграцією птахів.

Влітку до нас приходять дітки зі шкіл, садочків, гуртків лісництва, екологи з Пласту. Студенти Інституту зоології пишуть курсові роботи на базі нашого центру.

Місією діяльності нашого реабілітаційного центру є підвищення рівня екологічної культури в регіоні. Для мене важливо щоб екокультура розвивалася, а ми маємо показати приклад суспільству. Потрібно підвищувати громадянську свідомість і відповідальність. Люди вчаться виявляти турботу про травмовану тварину, підтримати, випустити на волю.

Перш за все, екологічна культура – це свідоме ставлення до природи. Якщо місто знаходиться у лісовій зоні, то є потреба захисту диких тварин. Хто як не громадські організації мають створити умови екологічного регіону. Створити якісні умови гармонійного співжиття людей і диких тварин. Якщо зайчик біжить через дорогу, люди не кинуться йому допомагати чи

робити з ним селфі. Якщо випаде сова з гнізда, люди розумітимуть алгоритм дій, що потрібно робити із птахою.

Науковці висловлюють думку, що тварини потрапляють до Червоної книги саме через людський фактор. Якщо такі організації як наша будуть розповідати людям, дітям, показувати що можна гармонійно співіснувати з природою, то можливо наша Червона книга стане тоншою.

Громадські організації як невидимі мости тримають це суспільство разом. Створюють необхідні зв'язки. Вони заповнюють пустоту у соціальній сфері, що не має змоги заповнити держава. Вони допомагають, розвивають, підтримують і створюють комфортний клімат для життя. Вони справляють незамінний позитивний соціальний ефект на суспільство.

Автор: Єлизавета Кузнецова

Фото автора та з офіційних сторінок у Facebook Марії Микитюк,

ГО "Крила птаха",

ГО "Відгук", Бучанської міської ради та freepik.com.

Джерело – mosty.tilda.ws